

РЕШЕНИЕ

№ 28862

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5731** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от К. Ц. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. В. /САК/ със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, ап.26 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №ГРАМ 1420258/10.04.2026г, поправена със Заповед №826/17.04.2026г, с която на основание чл.171, т.1, б. „з“, бб) от ЗДвП на К. А. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл.175, ал.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед и на наложената със заповедта принудителна административна мярка (ПАМ), като по същество съображенията са за постановяването на акта в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон, постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизяснена фактическа обстановка.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява, не се представлява. С молба от 14.07.2026г пълномощник на жалбоподател изразява становище по същество с искане за присъждане на А. на сторените по делото разноски, включително за адвокатско възнаграждение, но не представя доказателства за реалното им извършване. По съображения за липса на законово регламентирано материалноправно основание за налагане на ПАМ, е направено искане обжалвана заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – младши автоконтрольор към отдел Пътна полиция СДВР-Б. Б. С. в съдебно заседание не се явява, не се представлява. В писмени бележки от пълномощник юрк. П.

излага аргументи по същество, оспорва жалбата и като неоснователна моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

На жалбоподателя Красимир Ц. А. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4925165 от 10.04.2026 г., като административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 10.04.2026 г. около 13. 28 часа в [населено място], по [улица] срещу номер 46 с посока на движение от [улица] към [улица], управлява лек автомобил „М.“ ГЛС, който по данни от справка РСОД и ОДЧ 580 4матик с рег. номер 821М581, собственост на търговско дружество „Софавто“ ООД с БУЛСТАТ[ЕИК] като водач управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Съгласно АУАН водачът виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1420258 от 10.04.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел Пътна полиция СДВР, на жалбоподателя К. Ц. А. е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП и въз основа на съставения АУАН серия ГА № 4925165, като от фактическа страна е преповторена установената с АУАН фактическа обстановка. Изрично е посочено, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.1, б.з/бб/ от ЗДвП – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, поради което спрямо жалбоподател се прилага ПАМ по чл.171, т.1, б.з/бб/ от ЗДвП-временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. С последваща Заповед №826/17.04.2026г на основание чл.62, ал.2 АПК е поправена очевидна фактическа грешка в заповедта за налагане на принудителна административна мярка GRAM №1420258/10.04.2026г. Същата е изменена в частта „но не повече от 3 месеца“, която следва да се чете „но не повече от 6 месеца“. Други поправки/изменения не са извършвани със Заповед №826/17.04.2026г.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната ЗППАМ, в т. ч АУАН серия ГА № 4925165/10.04.2026г, Заповед №826/17.04.2026г, справка картон на водач, справка „АИС-КАТ-Регистрация“, заповеди за компетентност и др.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка от 10.04.2026г, изменена със Заповедта по чл.62, ал.2 АПК от дата 17.04.2026г, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях

длъжностни лица. Обжалваната ЗППАМ по чл.171, т.1, б.3, бб/ от ЗДвП, поправена с последваща Заповед №826/17.04.2026 г. е издадена от материално и териториално компетентен орган – мл.автоконтрольор при отдел Пътна полиция СДВР, надлежно оправомощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г на Директора на СДВР, в рамките на предоставените му правомощия.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая ЗППАМ №ГРАМ-1420258 от 10.04.2026 г. е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач", до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 3 месеца, за извършени от водача нарушения, за които е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство –за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. Приложената на К. Ц. А. с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП, поправен със Заповед №826/17.04.2026г по отношение срока за който е приложена мярката от фактическа страна се основава на това, че на посочените в заповедта дата, час, място и обстоятелства, жалбоподател управлява лек автомобил с рег. № 821М581, собственост на С. ООД, което не е регистрирано по надлежния ред, с което виновно е нарушил чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като за извършеното административно нарушение е предвидено наказание "лишаване от право на управлява МПС" по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед на така направената фактическа и правна обосновка на наложената ПАМ, издаването на обжалваната заповед в съответствие и при правилно приложение на материалния закон се свързва с установяването и доказването, че е налице констатирано по надлежния ред от компетентните длъжностни лица управление на МПС от А. в нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което нарушение се сумира в административнонаказателния състав по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, като законово регламентираното материалноправно основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП.

Жалбоподателят не оспорва описаните в съставения му АУАН обстоятелства, на които се основава административно наказателното обвинение, а именно че на дата 10.04.2026г е управлявал лекия автомобил, собственост на търговското дружество, като превозното средство не е регистрирано по надлежния ред. Съответно не се оспорва установеното със съставения АУАН като извършено от водача нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. Административнонаказателната разпоредба, определяща нарушаващото изискванията по чл. 140, ал. 1, предл. Първо от ЗДвП деяние като административно нарушение, е нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съгласно която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Но административнонаказателната разпоредба на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, регламентираща

съставомерността на деянието като административно нарушение, не е сред предвидените като основания за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП. Абсолютно необосновано, в нарушение и при неправилно приложение на закона, с оспорената ЗППАМ, поправена с със Заповед №826/17.04.2026г правоприлагащият орган е квалифицирал установеното със съставения АУАН нарушение като такова по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП. Нарушението по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП се свързва с/ 1. Управление на моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места; 2. Предоставяне или използване устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право; 3. отказ да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол; 4. отказ да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението; 5. Нарушение на задълженията му като участник в пътнотранспортно произшествие; 6. при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, отказ необходимото съдействие с моторното превозно средство; 7. управление моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение.

В случая както в съставения АУАН серия GA № 4925165/10.04.2026г., така и в издадената въз основа на него ЗППАМ от 10.04.2026 г., поправена със Заповед №826/17.04.2026г е посочена фактическа обстановка – управление на МПС, което не е регистрирано по съответния ред. Следователно по никакъв начин не е установено, още по-малко доказано извършено от водача нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, с каквото нарушение се свързва приложената с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП.

Неправилното определяне на обуславящата прилагането на ПАМ административнонаказателна квалификация на установеното със съставения АУАН противоправно деяние като нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП (вместо като нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП) и липсата на допуснатото от водача нарушение по административнонаказателен състав измежду посочените като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП административни нарушения, обуславя извод, че заповедта е издадена при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за приложената ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна. Поради фактическата, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя К. Ц. А., оспорената ЗППАМ №ГРАМ-1420258/10.04.2026г, поправена със Заповед №826/17.04.2026 г. се явява постановена в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото, искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на К. Ц. А. на сумата от 5. 11 евро, представляваща внесена държавна такса. Други разноски на жалбоподател не се следват, тъй като не са представени доказателства за реалното им извършване

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Старозагорският административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Ц. Атанаов, ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1420258/10.04.2026г, поправена със Заповед №826/17.04.2026г, издадена от младши автоконтрольор към Отдел Пътна полиция СДВР, с която на основание чл.

171, т. 1, б. "з" (бб) от ЗДвП, на К. А. е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. Ц. А., ЕГН [ЕГН], сумата от 5. 11 евро (пет евро и единадесет евроцента) – разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪД

ИЯ: